

Kányádi Sándor:

Meddig ér a rigófűtty

Megjött a tavasz, leterítette köpenyét, s leült a dombra. Végignézett a berkeken, a kerteken, a lankákon s a réteken, a csupasz-kopasz fák és bokrok kopárló gyülekezetén:

– No, amíg ezeket felöltöztetem... – szaladt ki a száján, de már mosolyogva szólt oda a körülötte legyeskedő szellőnek: – Eredj, szolgám, suttozd közhírré a fák és a bokrok között, hogy aki megmondja, meddig ér el a rigófűtty, azt elsőként s tetőtől talpig aranyvirágba öltöztetem.

Illant is már a szellő, térült-fordult, s egy pillantás alatt szétsuttogta a suttognivalóját.

Nagy mozgás támadt a szellő nyomában. Minden fa és bokor azt hitte, hogy ő aztán igazán meg tud felelni a tavasz kérdésére.

A parti fűzek kihúzták öreg derekukat, és legényesen kezdték pödörgetni pelyhedző barkáikat. A rekettyebokrok sem akartak lemaradni. Nem is beszélve a gyümölcsfákról. A meggy, a cseresznye, a szilva, az alma, a körte, de kiváltképpen a dió, akin egész nap fűttyögni szokott a rigó, ő ne tudná, ők ne tudnák, hogy meddig ér el a rigófűtty?

De bizony nem tudták. El is csendesedtek valamennyien.

– Hát ennek fele sem tréfa – kottyantotta el a korán érő cseresznye.

– Kerek egy kérdés – gondolta az alma s a körte.

– Kemény dió! – sóhajtotta el magát a vén diófa.

A szilva meg se mukkant.

– Ha legalább egy rigónk volna – savanyodott el a meggy –, akinek a hangjáról mértéket vehetnénk.

– Egy rigó, egy rigó.

– Bár egy rigófiú.

De nem volt.

S mert tudták, hogy a rigó a lombos fákat kedveli, elkezdtek csöndben, szorgalmasan rügyezni, levelezni.

– Mi az a nagy csönd odalenn? – kapaszkodott a fölfelé igyekvő szellőbe a sombokor a domboldalon.

– A töprengés csöndje.

– Miféle töprengésé?

– Azt kell kitalálni, hogy meddig ér el a rigófűtty.

– S aki kitalálja?

– Aranyvirág lesz a jutalma – mondta a szellő szűkszavúan, s azzal már föl is szusszant a dombra a tavasz mellé.

Ültek, és várták az eredményt.

Napok vagy talán hetek múltán, amikor már szépen zöldellt a környék, megjelent az első rigó is. És hová is szállt volna másra, mint a diófára. El is fűttengette magát. Hegyezték a fülüket a fák, de mind hegyezhették, mert abban a pillanatban innen is, onnan is felharsant a rigófűtty.

Zavartan álltak a fák a nagy rigófűttengetésben. A tavasz kacagott, kacagott a tréfán, a szellő meg táncot járt örömeiben.

Ekkor megszólalt a sombokor a domb oldalában:

– Én megmondom, meddig ér a rigófűtty.

– Kicsoda mondja meg? – néztek föl a kicsi sombokorra.

– Én mondom meg – húzta ki magát a sombokor. – Rigótól rigóig ér. És ilyenkor meg körbeéri a földet.

Nagyot néztek a bölcs fák, hümmögtek, de aztán belátták, hogy a bokornak igaza van. Annál is inkább, mert látták, hogy maga a tavasz is helyeslően bólogat a sombokor válaszára. S láthatták azt is, amint elnyeri méltó jutalmát, mert abban a minutumban tetőtől talpig aranyvirágba borult.